

Vastapsos siker, jó buli A kaktusz virága a nagyszínházban

Kell nekünk ez a szerelem

Szilágyi Annamária Stephanie és Kovács István Julien szerepében

Fotó: Segesvári Csaba

A közönség zabálja, így tuti kasszasiker lesz A kaktusz virága, amit pénteken este vastapsos sikerrel mutattak be Bal József rendezésében a nagyszínházban.

„Nem azért jövök a színházba, nem azért fizetek a jegyér, hogy három órát szenvedjek. Szórákozni akarok!” – hallottam a pénteki premirről távozóban egy középkorú, felkészített hölgytől, aki elégedetten mondta a társainak: ilyen darabokat kellene játszani, ez kell a szegedi közönségnek. Hogy ez is kell, azt bizonyította a siker: voltak, akik a végén együtt énekeltek a szereplőkkel a legnagyobb slágert, a Jamaicai trombitást.

A kaktusz virága 1964-ben Párizsból indulva hódította meg a világot, sokunk kedvencei közé tartozik a belőle készült nevezetes filmváltozat is. Pierre Barillet és Jean Pierre Grédy remek bulvárviágjátékát Nadas Gábor és Szenes Iván örökzöld dalai segítettek idehaza sikerre vinni.

A Bal József rendezte szegedi előadás biztos lábakon áll. Először is: kitűnő a szereplőgárda. Ha Szilágyi Annamária kicsit nyersebb, direkttebb is, mint a titokzatosan finom, utánozhatatlan eleganciájú Ingrid Bergman a filmben, igazából okosan és hatásosan építi fel a mogorva, katonásan fegyelmzett aszisztensnőből szerelmes asszonnyá, érzéki

démonná változó Stephanie figuráját. A színtelen bábból varázslatos pillangóvá vedléshez láthatóan sokat segített Molnár Zsuzsa jellemtervező nagyszerű ruháival. Szilágyi Annamáriának a véreben van a dzsessz, dögösen, fergetegesen énekl a Jamaicai trombitást.

„A fináléra mámoros bulihangulat kerekedett, a háromórányi felhőtlen, habkönnyű szórakozásért vastappsal fizetett a hálás publikum.

Meglepetés Antonia szerepében Papp Gabriella, akit sohasem láttam még ennyire sokszínűnek, könnyednek, remekül táncolt és énekel. Igort, az ablakon közlekedő szomszédot Mátyássy Szabolcs adta sok humorral. Ahogy a régi sláger mondja: egy tisztos öszes halánték, a nő számára ajándék – Julien, az agglégény fogorvos szerepében Kovács István

alapból hozza ezt a szívtipró karaktert, de mintha kicsit lámpaláz, zavart lett volna a bemutatón. A szegedi színészek nagyon érzik a könnyed bulvárstílust, roppant mulatságos és karakteres Janik László a léhűtő Norbert, Rácz Tibor pedig a foghúzástól rettegő Cochet úr szerepében.

Mivel kevés az operaelőadás, domináns színfoltként sorra tűnnek fel az operisták a prózai tagozat produkcióiban is. Vajda Júlia mindent tud, erős kisugárzással rendelkezik, így az éjszakai mulató bűgő énekes sztárjaként hangsúlyosan van jelen. A díszletet is tervező Molnár Zsuzsa a félig süllyesztett zenekari árokba tette a lokál asztalait, az ötletes színpadkép is segítette a játékot. A kisebb szerepekben Varga T. Zsuzsa és Bokor Noémi is hozzájárultak a sikerhez – mint ahogyan az élő zenekar is. Koczka Ferenc ügyvezető igazgatót bázongoristaként is megélt, az általa vezetett együttes – Kovács Gábor, Tóth-Bagi Csaba, Koszti Sándor, Szabó Tibor, Csizmadia László – a színpad háttérében felépített emelvényről játszva fergeteges hangulatot teremtett.

A fináléra mámoros bulihangulat kerekedett, a háromórányi felhőtlen, habkönnyű szórakozásért vastappsal fizetett a hálás publikum.

HOLLÓSI ZSOLT

Párja a krumplilevesnek

„Fölös számban” készülök fogyasztani a magyar helyesírás macskakörmeit, és még bocsánatot se kérek érte. Lehet, hogy két körmömmel szednék ki érte szemememet, mert egyszerre két politikai oldalnak szolgálni vagy ártani egyre megy. Szólesszabadság van, azt mondhatod, amit akarsz, de ha nem úgy szólsz, ahogy mi szeretnénk, szemed bánja, nyelved bánja, zászlórúddal vagy gumibottal veregetünk, és a szádat is beragasztjuk.

Most egy kicsit szalonképtelenebb dolgokról is szó lesz. Ősztől kezdve a folyamatos tavasz idejét éljük, a tavasz pedig a kertészkedés évszaka is. Az egyik frakció, elunva az ülésteremből való folyamatos kivonulásokot, másként gondolta „Jazítani a munkafegyelmet”. „Rendkívüli frakcióülésnek” álcázták összejövetelüket, amelyre meghívták az európai parlamenti képviselőket is. Előkapkodták hazulról hozott, mondhatnám „előmelegített” franciakulcsaikat, és társadalmi munkában, régen kommunista szombatnak nevezett lendülettel hűvösökkel pénteken lebontották a Parlament előtti kerítést. Mert száz nap elteltével folyamatosan sérti az emberek gyülekezési jogát, a szólesszabadságot, és a jó Isten tudja, mit még. A rendőrök a „mentelmi jog” hamis látszatától megszédülve túrték, aztán szépen „visszakordonozták” az egészet. Hogy a kétszeres „feketemunkát” hogyan viseli el az adóhivatal, arról még nem lehet tudni semmit.

A szólesszabadságról néhány kajla gondolat azonnal eszembe jut. Vezérpolitikuskunk szájából keresetlenül jött elő annakidején a szózat, valahogy így: „A krumplileves legyen krumplileves!” A mozgalomból kikopni készülő másik politikuskunk meg imígyen szólt el magát a „Szólesszabadsága” főtárgyat viselő televíziós műsorban: „a vizelést nálunk vizelésnek szokták mondani”. Ahogy a krumplileves bevonult a parlamenti aranyköpések tárházába, főleg a kényszerítő „vizelési” ingernek is ott lesz a helye, ahogy ott van már a „patakvér” is, meg a „monnnyon le!” is.

Megeshet, hogy akkor is előkerül valahol a ládafiából csöppnyi kis írásom, amikor már nem értenek meg belőle mindent, szíves engedelmelemmel most csak a „vizelést” részletezném. Nem merem ide idézni a magukat „elgaloppírozó” politikuskunk „csöcselék” szavát, inkább a gyülekezési szabadság és a szólesszabadság dicsája mögé bújó furcsa gyülekezeti mondog, amely Kossuth téri kempingezésbe kezdett. Sátrakat vert, „gulyásgútyát” is bevett, talán a cipőfűzőtől kezdve a gatyamadzagig mindent árult, ott „félmeztelenkedett” tisztálkodást mímelve az Isten szabad ege alatt, és mi mást tehetett volna, világszép Parlamentünket szorító szükségből „körülhúgyos” épületté változtatta. Kemény rendőri „attakkal” kiszorították őket a térről, mondván, legalább „vizelni” menjenek haza.

Szeretem a politikai finomságokat. Ahogy a tehén törül a szájon „Jucskos farkával” a fejgulyást, úgy kell ezt megenni. A főntebb való időkben egyik külföldi követségét póriás egyszerűséggel „körülürülte” egy csapat „maoista” kínai. Ritkán vonul be a letolt gatyá és meztelen ülep a politika eszköztárába, a „szuperelőkelő” felelet lepett meg legjobban. Reggelre kelvén „minden nagy rakásra” apró Mao-képet tüztek a követségiékre. Ezt a szentségétől nem tudván elviselni, a „támadók”, kidörgölvén szemekből az éjszakai csipát, maguk takarítottak el mindent. Nekünk nincsenek már elegánsan szájon törülő teheneink, a kerítést találták legmegfelelőbbnek. A KISZ-e korában „Kekecnek” becézett főember fogta magát, franciakulcsokkal és méretes csavarkulcsokkal felszerelt frakcióársai élén rohamozta meg a szívvel-lelket szomorító alkotmányt, az „alkotmányos rend” helyreállítását örven.

Na, ezt vitatták éppen a televízióban, „négyparti” nyilvánosságban, amikor egyikük, szintén az „ellenzéki oldalról”, éppen a „jobboldal” szétforgácsolását róttá föl a másik ellenzékinek. És ekkor csúszott ki a politikuskunk közötti „humorverseny győztese” címre méltán pályázó, egyébként búcsúzni készülő frakcióvezető szájából a „krumplileves” méltó párja, valahogy így: „nálunk a vizelést vizelésnek mondják.” Sok más aranyköpése mellett őrizze történelmi patináját a tisztos utókor.

H. D.

Mindentudás Egyeteme – Szeged: Szabó Gábor akadémikus

Műszaki képzés és gazdasági fejlődés

Miért stratégiai kérdés a Szegedi Tudományegyetem (SZTE) életében, hogy megizmosodik-e a Tisza-parton a műszaki képzés? A régió mikor kerülhet stabil fejlődési pályára? E kérdésekre is válaszol a Mindentudás Egyeteme – Szeged sorozatnak a félévet nyitó előadásán Szabó Gábor akadémikus, az egyetem fizikus tanszékcsoportja optikai és kvantumelektronikai tanszékét vezető professzor.

MUNKATÁRSUNKTÓL

– A világ élenjáró országában a gazdasági fejlődés 60-80 százalékban az innovációra vezethető vissza. Ezért aligha meglepő az, hogy az utóbbi években világszerte nagy figyelem fordul az innováció egyik legfontosabb erőforrása, a műszaki-teremtettudományos szakemberképzés felé – mondja Szabó Gábor akadémikus.

A tudomány Tisza-parti fellegvárában a műs-

ki képzés koordinálására 2003-ban létrejött a Műszaki és Anyagtudományi Intézet, majd 2004 őszén az SZTE tanácsa elfogadta a műszaki képzés fejlesztésének stratégiáját.

– A korábbi elemzések egyértelműen megmutatták, hogy a régió csak akkor kerülhet stabil fejlődési pályára, ha tudásintenzív iparágakra koncentrálnak. Ennek alapján érthető, hogy a műszaki képzés fejlesztése a biopolisz pólusprogramban is fontos elemként jelent meg –

hangsúlyozza az akadémikus, aki előadásában megvizsgálja a műszaki képzés fejlesztésének nemzetközi összefüggéseit, helyét az SZTE stratégiájában, illetve kapcsolódását a régió gazdasági fejlesztéséhez és a pólusprogramhoz.

A Mindentudás Egyeteme – Szeged előadása szerdán 18 órakor kezdődik Szegeden az egyetemi JATEK kongresszusi termében (Ady tér 10.). Ez – felvételről – pénteken és vasárnap este fél nyolctól látható a Városi Televízió Szeged másorán. A Mindentudás Egyeteme a Magyar Tudományos Akadémia tudományos vezetésével és a Magyar Telekom társadalmi szerepvállalásával jött létre.

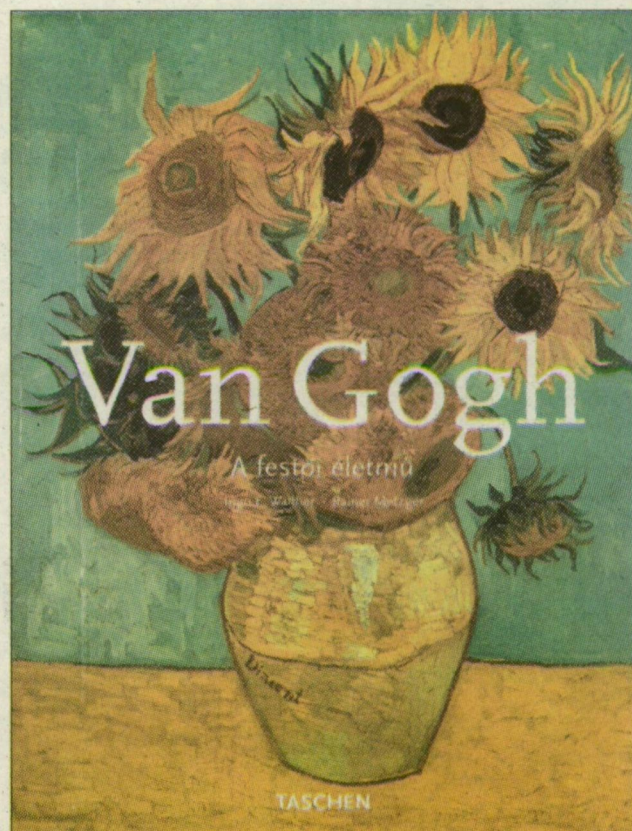
A hónap könyve: Van Gogh, a különc

Óriási érdeklődés kíséri a budapesti Szépművészeti Múzeum Van Gogh-kiállítását. A holland festő alkotásai március 20-áig láthatók, életének megismeréséhez ajánl olvasnivalót a Somogyi-könyvtár Ingo Walter és Rainer Metzger tollából.

MUNKATÁRSUNKTÓL

„Két szék. Mindkettő betölti a festmény felületét. Elfordítva állnak, érintik a vászon szélét, monumentálisak, s mintha hívogatnának: „Foglaljon helyet.” Egyikükben sem ül senki. Az ülőkéken elhelyezett néhány tárgy gazdájára vár.” Ezekkel a meglepően egyszerű mondatokkal kezdődik a Vincent Van Goghról szóló életrajz. A német szerzők, Ingo Walter és Rainer Metzger már a bevezetőben megfogalmazzák, hogy a gazdagon illusztrált kötetet az érdeklődő nagyközönségnek szánják. A művészi életrajz vizuális élmény és lebilincselő olvasmány. Már a fejezetcímek azt érzékeltetik, hogy az élettörténet összefonódik a művek bemutatásával.

Apróbb-hosszabb történetekből ismerhetjük meg a holland festő zaklatott életét, személyiségét. Megtudjuk, hogy

egy szerencsétlen szerelmi ügynek köszönhetően a családja és ismerősei megszakították Van Goghhel a kapcsolatot. Egyedül öccse tartott ki mellette, levelek közül több mint hatszáz fennmaradt.

A Van Gogh, a festői életmű című kötetből értelmezést nyer az alkotó sajátos jelképrendszere a székekkel, cipőkkel, pipákkal. A képek kemény akaratáról vallanak. Nem ismerte a kompromisszumot, pályája a szenvedés szélsőséges állapotait sürítette. Az impresszionisták nem ismerték el, sőt ki-nevezték. Nem véletlen, hogy az életrajzírók magyarázata szerint a különös egyéniségű, mégis kora többi zsenijével rokon gondolkodású festő képei közvetlenül váltanak ki érzelmeket. Azért hatásosak, mert alkotójukat szenvedélyesen érdekelte az ember és a természet. Talán ez a magyarázat arra is, hogy csak halála

után ismerték el. Nem telt bele hús éve sem, és már az expresszionizmus előfutáraként tisztelték. Hagyatéka 850 festményből és közel ugyanennyi rajzból áll, ám műveinek nagy része megsemmisült.